

Hellen Rinell
637 Shinsaike
H I M E J I .
Japan.

Nr 146.

Göteborg den 12 juni 1962.

Käraste min Lellasyster!

Med dagens post kom kr. 190:- till Oscar Rinell. Avsändare var Svenska Journalen-Hemmet och familjen, Box 574, Stockholm 1. Jag har också i dag placerat dom i Hellas bankbok. "6 foton Hongkongs flyttningar", stod det på postgironvisningen.

Så ska du ha tack för ditt kära brev nr 144 av den 31/5, som var här redan den 4/6. Tack också för att du där besvarade mina frågor angående korrespondensen mellan Kerstin Jonson och någon ung människa i Himeji. Jag ringde Mirjam och hon bad mej skriva ner vad du sagt på ett papper och skicka dom, vilket jag gjorde. Men Mirjam var lite fundersam på om den unge mannen var allt för avancerad, rent kunskapsmässigt, för Kerstin. Hon är ju alltfört ett barn menade M. Och det är nog så fastän hon nog är 16 år. Jag sa att Kerstin skulle skriva till dej först och begära en brevvän utan att nämna namn, men uppge en del om sej själv osv. Hon undrade hur gammal den unge mannen är. Jag sa nämligen till Mirjam att han var ledare av ungdomsgruppen hos er. Kerstin vet inget om det. Jag sa också att brevet måste vara skrivet på engelska om inte Kerstin ev. före drog japanska! Jag tycker nog att Ingrid skulle göra sej bättre i sammanhanget än Kerstin. Men jag vet ju inte alla om hon vill.

Jag tar för givet att Aina och Olle skulle bli glada för kort från deras bröllop att förvara för barnens räkning, då dom blivit stora.

Ja, det är allt synn om både Hedvig och Mina att barnen inte kommer hem. Nog är det underligt också, då det inte finns något som binder dom därute. Dom är ju med all rätt hemresefärdiga. Ack ja, brukade mamma sucka ibland.

I onsdags, den 6 ds, var jag ute på Hisingen för att hälsa på några människor. Jag började hos Ejnar Magnusson och hans Gerda. Men när jag kom dit så hängde där en skylt med annat namn än deras. Jag blev ju så häpen även om jag visete att dom sedan många år sökt en pensionärlägenhet. Det som har föreslagits dom har legat långt från deras nuvarande hem och dom har inte kunnat tänka sej att hanne bland folk och på områden, där dom var alldeles främmande. I 47 år har dom bott i en gammal kåk vid porslinsfabriken. Har du varit där nån gång? Davud har hälsat på dom. Genom människors välvilja och tillgång till telefon fick jag tag i dom jag sökte. Och dom bodde på Smörbollsgatan 2 C där ute på Hisingen. Så småningom hittade jag dit. Och dom hade fått en förtjusande lägenhet om 1 stort stort rum och ett bar stort kök också. Helt modernt, varmvatten och allt. Badrummet låg visserligen i källaren. I första våningen låg deras lägenhet. Utanför en stor gräsmatta och blommande träd. Blommorna var skära och blommade på bar kvist, men jag vet inte vad dom heter. Det vät kanske du? Gerda stortrivdes ju. Ejnar hade lite svårt i början, men nu tycktes han ha funnit sej till rätta. Tänk dej bara det att Gerda varit sjuk i 40 år. Och har nog inte på många, många år kunnat gå ner på dass. Ejnar kan ju aldrig lämna henne mer än då han går ut och handlar en liteu stund. 2½ tunga trappor hade han att gå och har mycket svårt med sin höft och sina ben. Allt är nu så tjusigt! Av dom fick jag veta att Mia nyss fått en pensionärlägenhet, som hon visst väntat på i 9 år. Hon hade också en helt omodern lägenhet 3 tr. upp i Majorna.

Det här brevet kommer inte iväg i dag för nu skall jag gå till kyrkan på Nåd och Sanningens Årsmöte. Om du inte vet vad N. & S. är för något, så är det byggnadsföreningen, som äger kyrkan. Egentligen Sällskapet Nåd och Sanning.

Den 13 juni. I dag ställde jag ringklockan på 7 eftersom min städhjälp skulle komma kl. 9 och jag skulle vara färdig och ha "förstädat" till dess... Just då jag är färdig kl. 7.30 ringer hon och ber att få komma i morron i stället. Jo, de går väl för sej. Fastän Ingeborg och Maja kommer hit i kväll. Och jag har alltid planerat att gå ut strax Tora har kommit. Det är nämligen en människa, som jag kan få komma till så där tidigt på dan. Säkert räknar hon med mej idag. Kanske jag ändå går dit, då jag får färdigt detta brev å så.

Då jag för en stund sedan slog upp GP fann jag att Pelle Toreskog slutat sina dagar efter ett långt cancerlidande, 53 år gammal. Du minns väl vem Pelle var? Bror till Kerstin Börjessons Gösta och Karin Lindahl å dom. Det var väl nån tumör

cumör. Men den hade placerat sej så att det inte gick att operera. Dom hade 4 barn, men dom är väl vuxna allihop antar jag. Föräldrarna tillhör lista församlingen. Men dom har inte varit med där så mycket. Karin säger dock att dom levat som verkliga kristna människor. Och Peller har i årtal gått och väntat på döden och varit tacksam för den tid han fått vara med och accepterat att hans tid snart kan vara ute. Jag har nog berättat om Pelle förut. Söndagen den 3 da hade jag en gäst från Lillhagens Sjukhus, vårt mentalsjukhus. Kl. 10 hämtade jag henne - Signe Andersson heter hon, 60 år gammal - och vi for direkt till kyrkan. Där hade vi dop och brödsbrytelse och en god predikan. Så ville hon att vi skulle fara till hennes lägenhet, belägen i Lunden, inte så långt från där ni bodde för för bortåt 25 år sen. Men det gick jag inte med på. Vi åkte hem till mej och drack kaffe. ~~Så satt vi en stund och pratade och "titta på toot", varefter jag gav henne några~~ Så satt vi en stund och pratade och "titta på toot", varefter jag gav henne några tableter, som sköterskan skickat med mej. Så placerade jag henne på soffan för att 2 skulle få vila en stund, medan jag lagade mat. Så åt vi fläskkotlett

och potäter och glass. Därefter for vi till Lunden och hämtade ett par skor, varefter det bar iväg till Lillhagen, där hon skulle vara kl. 18 enligt överenskommelse. Halv åtta var jag hemma igen och det tog inte lång stund förr än jag hamnat i min säng. Nu i söndags ringde hon kl. 9.45 och frågade om jag inte ville komma och hämta henne? Men jag ville inte. Hon tackade också för senast. Och det tog jag ju emot. Så sa hon gång på gång. Men om du känner mej manad!!!? Jag känner mej inte manad, sa jag. Jag har sagt henne i avdelningsköterskans närvaro - hon bad om mitt telefonnummer och fick det - att hon får gärna ringa och hälsa på mej, men hon får inte begära att jag skall komma och hämta henne. Som du förstår är jag inte alltid så from!

På annandagen pingst - firar ni pingst i Japan? - var Helga och jag på Stenared och hade en ganska skön dag med omväxlande väderlek.

Den dagen avslutades vår tältmöteskampanj med Paul Liljeborg. Jag var där sista gången pingstagens kväll. Mellan 700 och 800 människor har nog varit samlade de flesta gångerna. Resultatet vet nog bara Gud. Men jag tror att det är en del som funnit Honom. Med innerliga hälsningar ätte

örnlga *Fortlän*